

Vido Komazin

(*18. 03. 1974. - †26. 08. 1997.)

Pisati ovaj nekrolog bio je jedan od težih zadataka. Jer, kako pisati o nekom, kojega očekuješ vidjeti, a znaš da ga nikad živa vidjeti nećeš. Tako bi se moglo sažeti razmišljanje nas prijatelja pokojnog Vide Komazina, nasmiješenog mladića iz Metkovića. Što je to bilo posebno kod tog 24-godišnjaka, da nakon gotovo godinu dana nitko ne može izgovoriti njegovo ime, a da prije toga ili ne zastane, prikupljajući snagu, ili čak pusti suzu niz obraz. Naizgled nije bio nešto posebno, bio je skroman, ali uvijek radostan, nasmiješen. Rijetki su trenutci, zanemarivi, kada ga se mogao susresti zamišljenog ili čak tmurnog pogleda. Ne, toga nismo mogli susresti kod Vide. On se samo smijao. I u vremenima kada bi netko bio ljut, nezadovoljan... nije mogao zadržati takvo raspoloženje u društvu s Vidom, jer je svojim smijehom i veselim raspoloženjem tjerao žalost, tjeskobu, a budio nadu.

Rodio se kao prvo dijete obitelji Komazin osamnaestog dana mjeseca ožujka godine 1974. u Metkoviću. Od malih nogu iskazivao je posebno zanimanje za glazbu te je usporedo uz osmogodišnje i srednjoškolsko obrazovanje u Metkoviću pohađao i glazbenu školu. Svoju glazbenu nadarenost nije ljubomorno skrivao, nego velikodušno svima poklanjao pomažući u organizaciji većine glazbenih priredbi u župi Sv. Ilije i u gradu Metkoviću. Uvidjevši da mu mala sredina, kao što je Metković, nije u mogućnosti pružiti potpunu glazbenu naobrazbu odlučuje se nastaviti, uz pohađanje strojarske škole u Metkoviću, glazbeno usavršavanje u tri razreda srednje glazbene škole u Mostaru i potom u Zagrebu. Na natjecanjima učenika i studenata 1991. godine osvojio je prvu republičku i treću saveznu nagradu. Mnogi, kojima je jako poznata glazbena komunikacija, kažu da je znao uživati u svakoj noti, u svakom dahu pri sviranju glazbene "frazе". Kako nije bio potpuno zadovoljan postignutim, puninu uvida u glazbenu umjetnost potražio je u okviru Glazbene akademije u Zagrebu. Glavni instrument njegovog izražavanja bio je klarinet, iako nije nimalo zapostavljao dragu harmoniku i klavijature. Kažu da je klarinet za ozbiljnog glazbenika, glazbara, dok su harmonika i klavijature za veselo društvo i dobru zabavu. A Vido je upravo takav i bio: ozbiljan glazbenik i veseo čovjek.

Svojim posljednjim nastupom pomogao je u okviru Gradske glazbe, veliku

pobjedu i veselje mladih Metkovaca na ljetnom zabavnom turniru HTV-a "Hvali more, drž' se kraja" u Biogradu, tjedan dana prije nesretne pogibije.

U tijeku svojeg studija nije zaboravljao svoje najbliže, obitelj, prijatelje poznanike. Nije zaboravio niti Gradsku glazbu, u kojoj je dugo vremena bio dugogodišnji član i prvi klarinetist, župu Sv. Ilije..., svima je izlazio u susret i izvan svojih mogućnosti jer je, kako je mnogo puta znao reći, jako volio svoj grad i njegove stanovnike. U jednoj od posljednjih razgovora spomenuo je da ne vidi boljeg mjesta na svijetu od rodnog grada i kako se čudi da drugi ne osjećaju jednako kao i on.

Pred početak ljetnih praznika 1997. godine, 23. lipnja, diplomirao je na Glazbenoj akademiji u klasi prof. Josip Tonžetića i, sav sretan i ponosan, proslavio svoj početak života nakon dugotrajnog školovanja s najdražima. U planovima se otkrivalo zaposlenje, skori početak izvršavanja vojne obveze... Kako krasan početak! Početak na kojem bi mnogi pozavidjeli!

I te večeri, 26. kolovoza 1997., kada je Hajduk ostvario bitnu pobjedu za daljnji plasman u kupu UEFA-a, Vido je s prijateljima iz ulice želio proslaviti i taj uspjeh, i taj početak. Možda se nekome to učinilo pretjeranim vozikanjem, uz zaglušujuću buku sirena i srčanih skandiranja. Nisu u tome iskazivali neku drskost nego samo radost. Očito je to nekome jako zasmetalo, te je želio potražiti nekakvu zadovoljštinu. I upravo tada je započeo novi početak. Ne početak nekog novog posla, radosti, svijetle budućnosti, nego - tuge. Zbog neprilagođene brzine u jednom hipu ugasila su se dva mlada života: Vide Komazina i Igora Soče, dok su druga dvojica iz automobila ostali na životu, ali uz duboke ožiljke koji će možda takvi ostati još dugo vremena.

Grad je naglo utihnuo pred naletom ove strašne vijesti. Tih dana ulica Mobine je postala središte tuge grada Metkovića, uz tihi jecaj ožalošćenih obitelji, koji žale za sinovima jedincima. Dva veličanstvena sprovoda nikoga nisu ostavili ravnodušnim. I od toga dana njihovi grobovi se svakodnevno posjećuju, cvijeće ne vene, svijeć se ne gase.

I što na kraju reći nego da život nije tek usputna stanica... Netko će ga u hipu neznanja, nazvati kao "mlado-ludo" ili netko pak drugačije. No, bilo bi nepravedno prosuđivati ovaj mladi život po posljednjem nesretnom događaju. Okrenimo se onim vedrim danima, sjetimo se tog radosnog mladića i u tom trenutku tiho šapnimo kratku molitvu za pokoj njegove duše. A on će, iako počiva snom mira među "Ivanovim borovima", svima nama ponovno i uvijek pokloniti svoj mladi smješkak!

fra Josip Repeša